

lediget af det ærede Medlem Hr. Drachmann og hans Udtalelser om Toldspørgsmaalet og den saakaldte aktive Handelspolitik. Jeg sagde bl. a. til det ærede Medlem, at jeg fandt det meget uheldigt, i det Øjeblik vi skulde indlede Forhandlinger med Tyskland, at begynde med at slaa paa Sværdet, og jeg tillod mig ogsaa at anføre, at for saa vidt man havde fulgt det ærede Medlem Hr. Drachmann og f. Eks. for et Par Aars Tid siden havde gennemført en Toldlov med kraftige Forhøjelser over hele Linien, der ogsaa havde generet Eksportindustrien nede i Tyskland, og hvad de ellers har at udføre her til Danmark, vilde vi i Sandhed have staaet meget svagt i Forhandlingen nu. Naar man fra tysk Side kunde henvise til, at vi først havde begyndt med Toldforhøjelser, kunde det vel være rimeligt, at de ogsaa slog ind paa en lignende Vej. Jeg mener altsaa, at det ærede Medlem Hr. Drachmanns Udtalelser var meget uheldige paa det nuværende Tidspunkt. Jeg staar ved hvert Ord, jeg har udtalt her, mine Udtalelser var vel overvejede, inden de blev fremsat, og jeg gaar ikke bort fra et eneste Ord, jeg har udtalt her angaaende hele dette Spørgsmaal.

Jeg udtalte, at vi heller ikke paa Forhaand skulde erklære, at der overhovedet intet var at gøre; det vilde være lige saa uheldigt som at begynde med at slaa paa Sværdet; vi maatte gaa til Forhandling og gøre vort bedste for om muligt at overbevise vort tyske Naboland om, at de nye Toldsatser i høj Grad vilde bidrage til, at vi her i Danmark kom til at se paa den kommende Tids Handelspolitik mellem Danmark og Tyskland paa en Maade, som kun kan være til Skade for begge Parter. Vi maatte søge at overbevise de tyske Myndigheder, som har Bestemmelsen i denne Sag, om, at ogsaa de maa være i høj Grad interesseret i, at vi staar i et godt Forhold til hinanden ogsaa rent handelspolitisk set. Om det i det hele taget vil nytte, tør jeg ikke paa nuværende Tidspunkt udtale mig om, men jeg synes, som sagt, ikke, vi paa Forhaand skal give op og tro, at der overhovedet intet kan udrettes.

Det er, som sagt, typisk, som Forhandlingen her om denne Sag er forløbet, og ikke mindst typisk er den Maade, hvorpaa den er taget ude i Pressen, i adskillige Blade, baade af den ene og den anden Partifarve, i særlig Grad i konservative og radikale Blade. Det er typisk, at man, naar man staar overfor et saa alvorligt og aktuelt Spørgsmaal, stadig er paa Vagt for at se,

om, der ikke er Mulighed for at drage en lille bitte partipolitisk Fordel af Situationen. Det var netop det, vi saa. Umiddelbart efter at Forhandlingen havde fundet Sted her, var man paa Færde ude i den radikale og konservative Presse, og det fandt blandt andet Udtryk i en Artikel i et konservativt Hovedstadsblad „Berlingske Tidende“, hvor man med fede Typer fremstillede det store Frafald i Venstre og henviste til Udtalelser, jeg havde fremsat. Inden vedkommende Journalist skriver en saadan Artikel, gør han sig altsaa ikke den Ulejlighed at høre efter, hvad jeg har sagt, han gør sig ikke den Ulejlighed at se mine Udtalelser om dette Spørgsmaal efter i Rigsdagstidende, men med den løbske Fantasi, vedkommende Journalist tidt udfolder, skriver han en Artikel, som i Virkeligheden intet har med Virkeligheden at gøre. Jeg synes, man kan sige baade til Rigsdagsmænd og til Pressens Repræsentanter, at de maa føle deres Ansvar, fordi Folk i Virkeligheden bliver fuldstændig — ikke vejledede, men vildledede ved saadanne Artikler. Det samme har, som sagt, været Tilfældet ogsaa indenfor den radikale Presse. Jeg har naturligvis særlig lagt Mærke til, hvorledes man har taget det i den radikale Presse i min Egn, hvor der kunde være Tale om at opnaa en lille partipolitisk Fordel ved at udtale sig om mig paa en Maade, som aldeles savner Grundlag i mine Udtalelser her under Finanslovdebatten. Det blev fremstillet, som om jeg var faldet det ærede Medlem Hr. Pinstrup i Ryggen. Der skulde være stor Strid og Splid indenfor Venstrepartiet, og det endte med — idet man bryggede op og ned fra den ene Dag til den anden —, at jeg havde holdt en ligefrem berygtet Tale her i det høje Folketing. Jeg synes ikke, man kan være tjent med en saadan Fremstilling, og derfor omtaler jeg det her. Ogsaa Pressen maa føle sit Ansvar, ikke mindst i en saa alvorlig Sag som den, der her er Tale om. Man skulde synes, at — for saa vidt det gamle Begreb „gentlemen of the press“ fremdeles eksisterer — de paagældende vil oplyse Vælgerne eller Læserne om, hvad jeg i Virkeligheden har sagt om hele dette Spørgsmaal, men jeg er foreløbig noget skeptisk; jeg vil se det, inden jeg tror det. Nu faar vi altsaa se. Det, der i særlig Grad har været mig magtpaaliggende, da jeg rejste dette vigtige Spørgsmaal, som er omtalt af mange Talere, har været at henvende Opmærksomheden paa vor Handelsforbindelse ikke alene med vort sydlige Naboland, men ogsaa med det Land, der i særlig Grad er Aftager af den Overpro-